

A TÓNÁL

Harmatosan csillog a pad. A békanyál, mint pókháló, rebben előttem. Beborítom kockás pléddel a hullámozó fát. A pokróc azonnal felveszi a pad alakját. Leülök, és csak pásztázom az előttem lévő tájat. A nádrengeteg meghajlással köszönt. Érzik ők, hogy régi ismerősük érkezett viszontlátásra. A nap ma a felhők mögött maradt. Az ég csíkosan és szürkén mosolyog a mohaszínt öltött víztükörre. Nem tetszik magának az égbolt képe a tóban, mert szellőt küld hozzá, így apró hullámok tánca kezdődik a felszínen. A nádak aljában négy kacsa pihen behúzott nyakkal. A növények összesúgnak fölöttük. Fény tör magának utat a szürkéségből. Ahogy nyílnak a felhők, a nap sugarát hozzáérinti arcát a vízhez. Egy pillanatra a sárga és a zöld találkozása ezüstszínűre festi a tavat. A nádak csak felnéznek az égre, majd lehajtott fejjel suttognak tovább. Most apró gödrök jelennek meg a tükörsima felületen. A felszínen lévő sodrás, ezer apró hullám ringása, balról jobbra, jobbról balra, mintha keringőt hegedülne a flóra, ahogy vízzel karöltve ringatózik a természet nagykoncertjén.

Az idilli csendet egy futó lihegése zavarja meg. Mögöttem halad. Úgy kapkodja a levegőt, mint aki az életéért küzd. Nem fordulok hátra, nem akarom látni, ki az, aki belezavart a természet járta andalgó tánc csodájába.

Gyönyörködöm tovább, hogyan kellei magát a nap, hogyan festi fel az utat a tó tükörén, meghívót nyújtva át a kacsáknak a reggeli fürdésre. És mindannyian elfogadják az invitálást, egymás után csobbannak a nedűbe. Ösztönösen balra nézek, ahonnan a szürke gém kandikál ki a sás takarásából. A nádak hangos szóval biztatják a kacsacsaládot egy kis játékra. De ők már nem figyelnek rájuk, a túlsó parton lévő fűzfához igyekeznek.

Felhúzó a lábaim törökülésbe. A takarót szorosabban magamra simítom. Kezeim jóga mudrában pihennek a térdeimen. Lehunyom a szemem. A fémesen hideg szellő elemeli hajam a füleimről, majd a nyakam pécézi ki magának. Hangsúly meglegyinti az állam és a szájam, rálehel az orromra, és a homlokomat suhintja. A fejbőröm libabőrödzik az érintésétől. Orrom megtelik vízzillattal. Szerelmes vagyok minden vízcseppbe, hidegbe és melegbe, kicsibe és nagyba. Még abba is, amelyik eme pillanatban az orromra cseppen. Csak annyira szeppenek meg, hogy kinyitom a szemem, de

még mozdulatlan vagyok. A nádak némán fordítják fejüket felém, a víz tük-
rén hullámokat ver az eső. Ráérősen futnak az esőcseppek a tó tetején.

Hallom a kerekek suhogását, négyen vannak legalább. Biciklik lassulnak
mögöttem. Ekkor elér a fülemhez a hang:

– Megázol, kislány!

Nyugalmam nem mozdítható, arcom emelem az ég felé, kinyitom a szám,
hát itass meg, kedvesem, ha ez a célod, vagy zuhanyozd le arcomról a szo-
morúságot, de meg is fürdethetsz ruhástul, ha ma ez a szíved vágya!

A SZIVAROSOM

Egy idő óta éjszaka, ahogy azt hiszi, elalszom, Lajos kioson a konyhá-
ba, és csukott ablaknál dohányzik. Hogy ez engem mennyire idegesít! Kép-
telen vagyok a bagó szagával kibékülni. És hányszor, de hányszor megkér-
tem, hogy ha lehet, akkor az erkélyen dohányozzon. De mindig elfelejti, én
meg már minek is szóljak neki századszor.

Nem tudom, hogy pontosan hajnali hány órakor jön be a hálóba, mert
addig rendszerint elalszom. Ki kell aludnom magam, mert a múltban a Prof
nem nevezne Judit őrangyalnak, ha egyszer rossz eszközt adnék a kezébe.

Hét óra, ha egyszer nem a füstös konyhába jönnek ki, hanem a lefőzött
kávé illatára ébrednék, nos, akkor egészen biztosan leesne a nem létező gyű-
rű a szivaros Lajosom nikotinsárga ujjáról. Miért is ragaszkodom én ehhez
a kapcsolathoz? Két hónapja a szexet mondtam volna, de ma már...

Dehogy viszem be neked a kávé, sőt, fel sem ébresztelek, így hátha
észreveszed, hogy dolgozni mentem. A te munkád bámulni az ablakon át
Arankát délelőtt is. Aranka unikum. Roma származását csak a hosszú ha-
járól vennéd észre. Madárcsontú, fehér bőrű, ezért kislánynak nézed, mert
a tizenkilenc évével még az, de mint mesélte, mivel nem ment férjhez 13
évesen, így ő már vénlány a családban.

Lajos, igazán nem tudhatod, hogy ez a lány ókori latin szövegeket for-
dít naphosszat. Zseni ő neked, csak nézzed őt, csorgasd csak a nyálad útá-
na éjszakánként. Amúgy, ha tudnád, a Prof adta ki a lakását Arankának, is-
meri Arankát születésétől fogva. És a szülők tisztelik a Profot, és felnéznek
az okos lányukra.

Lajoskám, ha kitartasz az éjjelezéssel, meg persze a látogatásaid sem gyérülnek, akkor bizony huszadikán megnézhetsz egy roma vacsorát, ahol a Prof a díszvendég! Őt meg már úgyis ismered, bár azon az estén sokkal bűdösebb lesz a cigarettádtól a konyha.

Aú, jól belecsíptem magamba! Lehet, hogy van egy kis túlsúlyom, de formás vagyok, kemény húsú, és az én zöld szemem állandóan mosolyog. Ki az a hülye, aki reggel hétkor jógával kezdi a napot? Heti háromszor, de Te, Lajosom, ezt sem vetted észre. Bezzeg a Proffal órákat tudok beszélni a spirituális gyötrődésekről, a hitről, a halál után is van életről. Mikor is beszélgettem veled utoljára?

És már itt is vagyok, talpig műtős ruhában, eszközeink sterilizálva. Ma délelőtt négyszer vagyok a Prof asszisztense, azaz a betegek őrangyala. A mai napra zenének Vangelist választottam, ma holmi Pavarotti, de még a *Bolero* sem igazán lenne kedvemre való.

– Judit, köszönöm a mai napot, maga nélkül én csak fél ember vagyok!

– Én köszönöm, hogy újra engem kért.

– Judit, szeretnék kérni magától valamit. Rosszul fogalmazok, szeretném megkérni valamire. Összevissza beszélek, látja, Judit, maga mit vált ki belőlem, szóval...

– Mondja már, Prof úr! Valamit rosszul csináltam?

– Kedves Judit, elkísérne engem Arankához vacsorára?

Nem bőgöm el magam, válaszolok, mert sírni csak a győztesnek szabad!

– Prof úr, örömmel.

– És Judit, nagy kérés lenne, ha a Prof úr mától János lehetne.

– János.

– Igen, Judit.

– Csak ízlelgetem a nevét!

– Pont egy hét múlva, huszadikán, felírja valahova?

– János, megjegyeztem.

Drága Lajosom, ha ezt én neked elmesélem. De, nem fogom. Harmadik hónapja leszünk külön az ágytól és asztaltól, mert az azért csak feltűnt, hogy már nem is főzök rád. Hol vannak a vacsoráink, a közös filmnézések, a késő esti séták? Miért jártunk mi este tíz után sétálni? Mindig.

Lajos, te szégyelltélt engem. Ebben a korban a szerelem vaksága hamarabb véget ér. Szóval, Lajos, figyeld azt a szemközti ablakot folyamatosan, mert készül ott neked egy meglepetés!

A 80-AS ÉVEK TINDERE

Nem értem, hogy miért nem tetszik neked, hogy telefonon húzogat a lányod? Akit jobbra húz, tetszik, akit balra húz, nem tetszik. Emlékszel még, hogy is volt ez a mi időnkben? *Világ Ifjúsága*, havi magazin, levelezési rovat. Úgy lehetett ismerkedni, akár külföldiekkel is, hogy beküldtél egy fotót, ha elég bátor voltál hozzá, és a címedet, hogy levelezőpartnert keresel. Ha nem akartad vállalni az arcod, csak a neved és a címed postáztad.

Nyár eleje volt, júniusi délelőtt. Csengettek. Csak úgy megszokásból nyomta meg akkoriban az ember a csengőt, hogy jelezze, az udvarban van. Senki sem zárta a kaput. Fifi kutya örült ugatásba kezdett, így szinte tudtam, hogy a postás Sárika érkezett. Érdekes, hogy a kutyák negyven éve is ugyanúgy megugatták a postásokat, mint teszik azt ma is.

Szóval Sárika, a vénkisasszony, ahogy ő ezt mindenki tudtára adta, olyan igazi tenyeres-talpas asszonyság volt. Fekete dróthajjal és pelyhedző bajuszszal. Sötétkék otthonka takarta, mint valami védőhuzat, nyári-téli ruházataát egyaránt. Olyan hangosan beszélt, azaz kiabált, hogy a hangja megelőzte az érkezését. Mindenkit névről ismert, felnőttet, gyereket egyaránt, mint a jó postás. Kiáltotta a nevemet.

Éppen az udvaron tartózkodtam, az egyik görkorcsolyám a lábamon, szóval elkezdtem felé botorkálni. Szólt, hogy valami ruháskosarat vagy liszteszsákot hozzak, de azonnal, mert annyi levelem érkezett, hogy még legalább kétszer kell fordulnia. A szülők munkában, a nagyszülők a mezőn. Még szerencse, hogy a posta tőlünk pár utcányira volt. Sárika és én százkilencvenegyig számoltuk egyenként a leveleket, ennyi volt az aznapi adag. Nem értettem, mi ez a levéldömping, míg ki nem derült, hogy a drága barátnőm szétvágva a születésnapj közös fotónkat, és beküldte a *Világ Ifjúságába* két tizenhat éves lány fotóját. És hát már akkor is, mint ma, a szépség és a fiatalság utat tört magának, és erdélyiek is voltunk, szóval külföldiek, jöttek a levelek szép számmal.

Harmadnap Sárika azt mondta a nagyapámnak, hogy nincs az a pohár pálinka, amiért ma is háromszor fordul. Fogja nagyapa a biciklijét, akaszson rá két fonott kosarat, és kísérje őt a postára az unokának címzett levelekért. Azt is mondta, hogy ilyet még Vásárhely nem látott, hogy vagy hat-száz levél érkezzon egy embernek címezve.

Először mérges voltam, hogy a megkérdezésem nélkül hogy merete megtenni a legjobb barátnőm ezt a fénykép- és címbeküldést, pont velem, aztán az apró ajándékok, az a rengeteg Kaugummi meg Juicy Fruit, Maoam, szí-

nézkép, szalvéta és lehúzás, amit a fiúk és a lányok küldtek, kiengesztelt. A századik levél elolvasása már kínos volt, mert pontosan tudtam, hogy nem fogom megválaszolni az összest. Tizenötöt választottam ki. Ők voltak a szerencsések, akiknek válaszoltam.

A többiek? Abban az időben az egyetlen napilap a *Vörös Zászló* volt. Miután mindannyian elolvastuk az újságot, nagyszülő, szülő és unoka, na meg valamennyi szomszéd is, egy kupacba gyűjtöttük azokat, mert ez volt a csomagolópapírunk. Hogy fogtak azok a betűk, mindig fekete lett tőlük a kezünk.

Szóval, költözésnél, rokonok látogatásánál vagy a hétvégi flekkensütésnél, de télen a cserépkályha begyűjtésénél milyen jó volt az újság gyűjtésnek. Egy napsütéses őszi napon, flekkensütésre készültünk. Valószínűleg vizes volt a fa, mert sehogy sem akart a tűz meggyulladni. Füstölt a rács alá pakolt fa, elégett az újság is gyorsan, de csak nem lobbant lángra.

Nagyapám azt mondja kaján vigyorral, hogy jó lenne, ha a liszteszsákból az a sok magyar fiú és lány besegítene a „kicsike (mici)” sütésébe, mert a héten menne lisztért a malomba. Felmentem a létrán a padlásra, és egyenként leadogattam a zsákokat. Égtek a levelek, megsirattam bizony őket. Három színben játszott a láng, piros-sárga-kékben. Szállt a pernye a nyílt tűzről. Ők voltak a balra húztam, nem passzoltunk.